

הזנמה שבקרבי

צוללים יחד למעמקי הנפש ודולים את הנקודה האלקית

ההנאה האמיתית

ניצול הכישורים 'שלי'

הנדלניסט. בכמה עיסקאות סיבוביות מכפיל את הונו ומקבל מעמד של 'מבין', כזה 'יראת כבוד', פתאום חשובה לכולם דעתו על צבעי העץ של רהיטי בית הכנסת

מה שבטוח. אם אני מוצא את עצמי מחפש את ההנאה והסיפוק בכל דבר, אני לא דפוק.

אני פשוט מתפקד כבן אדם. ובכן, למען הגלוי הנאות, מה שתקראו עכשיו הולך להיות מעמיס ומכביד. אם אתה הקורא לא בקטע של לחפור עכשיו או פשוט תדפוף הלאה. ותשאיר ליום אחר. ... אם בכל זאת המשכת לקרוא, אז כנראה שאתה מוכן לזה. על אחריותך.

מהי הדרך להשיג אושר?

לפעמים, אנחנו מרגישים שאנחנו רודפים אחרי הרוח, כמהים לסיפוק, לתחושה של מילוי, וזה חומק לנו מבין האצבעות.

אז איך זה?

כבר גדלנו, ואנו יודעים שה'סופר' הוא לא מקום שמספק עונג. ואין אושר לא עד הקופה ולא אחריה.

מה שקורה לנו, שאנחנו לא בדיוק מכוונים לאותה עשייה שאמורה לעשות לנו טוב.

כשאני נמצא במקום שלי. כשאני לוקח את העשייה, את היכולות והאנרגיות השייכות לי ומממש אותם בצורה שאני יכול, אני

סיפוק, מה זה הסיפוק? שאני עושה משהו נכון, מועיל, מוציא לפועל יכולות, ואז... ארגיש מאושר.

גם סיפוק, ישנם עשר דרכים איך להפיק אותו וממה, וכמובן זה תלוי גם בהשקפת העולם שלי.

דבר שאני מאמין בו מביא לי סיפוק. בעוד, שהאחר יראה בזה עשייה חסרת תועלת. אבל גם האחר מחפש את העונג והסיפוק במה שנראה לו כמחולל סיפוק.

ואם אני לא מרגיש שום צורך בסיפוק ועונג?

כדאי להדגיש, שהצורך הבסיסי הזה משותף לכל המין האנושי.

וכשאני אומר 'אנחנו' אני מתכוון לכל המין האנושי.

אני כל היום עסוק במה ייטיב לי, וממה כדאי להתרחק, ומה אני עושה כדי להציל לעצמי עוד איזשהו שביב של עונג.

ואם אני לא כזה...

אז אני יוצא מן הכלל!

יכול להיות שמהו דפוק אצלי, ועוד יותר יכול להיות שאני כל כך עסוק בחיפוש אחר העונג שאני אפילו לא שם לב שזה מה שאני עושה כל הזמן.

שאלה אחת, אלף תשובות או רק אחת?

'טוב לי' או 'לא טוב לי'.

'אני לא מרגיש מאושר'

אלו משפטים שאני שומע, או משמיע בעצמי, בתדירות גבוהה.

'אני רוצה שיהיה לך רק טוב'

'אני מרגיש שזה עושה לי לא טוב' - תשובה שאשמע כתגובה לסירוב.

מה זה ה'טוב' הזה?

כולם כל כך רוצים את הטוב החמקמק הזה. אנשים, בדרכם שלהם מנסים להשיג אותו בכל דרך.

אם ננסה להגדיר אותו, הרי שנוכל לקבוע ניסוח, גם אם לא מדויק, שטוב, הוא הרגשה של סיפוק והנאה תמידית.

אבל לא נסחנו אותו מספיק.

וכדי להגדיר אותו נצטרך להעמיק קצת. אולי, אחרי שנהיה מודעים למה שאנחנו מחפשים, נוכל באמת להתקדם לכיוון הנכון.

המעגל של 'סיפוק' - 'תענוג' - 'אושר'

אני רוצה להשיג יעדים. למה? כי כך ארגיש

מנסה להשיג, אלא משהו אחר לגמרי.
אבל אני מנסה להגיד לעצמי שאני כן
יכול להשיג את מה שההוא משיג.
שם טמון הענין.

העבודה וההשקעה צריכה להיות מותאמת ועל בסיס הכישורים שלי

יש נטייה אנושית, שאת הדבר שאנחנו
'חוקים בו', קרי, התחום שבו מתבטא
ה'אני' שלנו, אנחנו נוטים לראות בו
דבר מובן מאלינו.

כלומר. לפעמים אפשר למצוא משהו
בעל חוש מסחרי מפותח מאוד

כמו ההוא.

למה לא? הרי אני רוצה להרביץ תורה,
להיות ת"ח, מורה הוראה, ראש כולל,
גם זה לא טוב?
אוהו... בטח זה טוב.

אבל השאלה אם אני רוצה את זה
בגלל שאני יכול, זה הכישורים שלי,
או בגלל שזה מאוד כייף לי להרגיש
בסיטואציה המכבדת והמנקרת עיניים,
בשעה שאין לי חצי מהכישורים
הנצרכים.

כשזו הצורה שאני רודף אחרי האושר,
אני באמת רץ אחרי הרוח, מנסה
להצליח, לחקות ולהיות ה... ש...

מסופק.

מלווה אותי תחושה תמידית של 'טוב
לי'.

וזה מה שכל אחד רוצה להשיג. אז מה
כל כך מסובך?

סיפוק מה'אני' ולא מ'התוא' - איזה כשרונות לפתח?

אנחנו מתבלבלים.

שומעים על ההוא, כוכב זמר שדורך
על נצצים ושר בין אלומות אור
מסתובבות וסוחף המונים, וחושבים
לעצמנו 'הנה אני רוצה גם..'. ונרשמים

השאלה אם אני רוצה את זה בגלל שאני יכול, זה הכישורים שלי, או בגלל שזה מאוד כייף לי להרגיש בסיטואציה המכבדת והמנקרת עיניים, בשעה שאין לי חצי מהכישורים הנצרכים

שמצליח, אבל בעיניו הוא לא יהיה
מאושר כי חוש מסחרי זה לא משהו
מיוחד, בעיניו, הייחודיות נמצאת
דווקא בכישורי חברה, שם הוא לא
הכי מצליח.

לידו בבית הכנסת נמצא משהו מצליח
מאוד בטיפול בנפש האדם, אבל הוא
מרגיש 'אפור' מרוב שזה תחום כל כך
'פשוט' ולא ייחודי, להבנתו דווקא
מי שניחן בחוש מסחרי ויכול לטוות
קצוות ולסגור עסקאות, הוא הייחודי.
הכשרון שלי - בעיניים שלי - הרבה
יותר פשוט ונגיש.

אולי אני מתבייש בזה, אבל איך אמרו
חז"ל, לא הביישן למד...

אם אני ישקיע שם - התוצאות יהיו
בהתאם.

אני אהיה מה שאני אהיה. ותחושת
הסיפוק של העשייה הנכונה שלי
תמלא אותי היטב מהרגע הראשון.

ארווה את נפשי במיים נקיים ומתוקים
של עונג השמור רק לי.

שוב, אין הכוונה לעזוב את עיסוקי
העכשוויים. אלא להשקיע במקביל
במה שאני חזק באמת, למרות שאני
לא מרגיש בזה 'מישהו מיוחד', בגלל
שזה מובנה אצלי.

אבל, אהיה אדם ששמח בחלקו,
בעבודתו, ומסתובב מאושר מהתפקיד
שהועיד לי הקב"ה בעולמי.

אני מוצא את עצמי צמא למבט
'מערך' כזה מהסוג שבשביל זה אני
בונה את הקריירה.

מת מרעב לאיזה אישור על המעמד
שאני רוצה לסגל לעצמי.

מתפרק מכל רמז שאני מקבל על
כך שאני לא קו ראשון בתחום שאני
עוסק.

ממשיך לחפש כל הזמן איך בכל זאת
להוכיח לכולם שאני כל כך מוצלח
ומוכשר בתחום.

כל הזמן אני מסתובב בלי כל הסיפוק
העצום שייחלתי אליו. תחושת חוסר
הסיפוק, וחוסר ההנאה מלווה אותי
על כל צעד ושעל, ואני לא יודע למה.

אני הרי רץ כל הזמן להשיג את
הסיפוק, וכמו הצמא ששותה מי מלח,
אני נהיה צמא יותר ויותר.

הבנו מה לא עושים. אז מה כן?

מה עושים?

אני צריך להיות 'אני'.

לפעמים, כשאני מסתכל בפנים לתוך
עצמי אני מזהה איזה שהוא כשרון, או
יכולת.

הכשרון הזה הוא לאו דווקא הכשרון
המבריק והמכובד והנוצץ שאותי אני

לקורס פיתוח קול [המארגן לא יודע
למה נרשמנו].

או, הנדלניסט. בכמה עיסקאות
סיבוביות מכפיל את הונו ומקבל
מעמד של 'מבין', כזה 'יראת כבוד',
פתאום חשובה לכולם דעתו על צבעי
העץ של רהיטי בית הכנסת.

אני גם רוצה, אז בא נגרד את חשבון
הבנק וניקח כמה גמחים כדי לקנות
גומחא, סליחה בית בקומה עליונה
בשכונה נחשבת העיקר ש... [עד
שגילינו שההון עצמי לא מספיק].

ואולי, מחנך, כזה ששואלים אותו,
ספרא אמר ספרא יודע. נמצא בכל
הפאנלים ועונה תשובות מהמותן
לסיטואציות הכי מורכבות בחינוך
והוא הכתובת הנכונה לכל ענין חינוכי.

אז נמצא עצמינו מתפטמים בכמה
ספרי פסיכולוגיה בתקוה שהפה שלנו
לא ישאר סגור כשהנושא 'חינוך' יהיה
על סדר היום ב'מקוה נייעס'.

ואם אנחנו רואים בעצמנו אנשים
רוחניים ממש. אז בטח, למה לא כמו
המג"ש הנפלא פה מפיך מרגליות
שמרתק המונים בשיעוריו הקבועים,
וכבר זוכה לשורה שלמה של תארים
בכל מקום ששמו מופיע.

מיד אני מארגן לעצמי איזה פנסיונר
שיקשיב לי חצי שעה ביום ובציפייה
דרוכה ששמי יצא למרחקים לפחות

הדרך לאושר

בימים פחות מאושרים

התחושה החמוצה של 'חוסר מימוש' חוזרת ובגדול. אנחנו לא מצליחים להתחבר לחלק החזק שלנו ולפעול משם.

זה הזמן לבקש מהחונן דעת שנדע מהי הדרך עלינו לבחור. ומהו המעשה המתאים למציאות הקיימת).

הדרך להפיק את המיטב בכל מצב

התחושה הזו, שאני יודע לקבל גם דברים פחות נעימים, ולהתמודד איתם, לקבל אותם בהכנעה, ובקבלה, ולא לאבד את העשתונות, ממלאת את כל יישותינו ומביאה לנו עונג דווקא ממקום שלא חשבנו שמשם תבוא הישועה, סליחה, העונג.

הבשורה היא שאין כאן בשורה של 'וואו'.

אין זה אומר שמעתה ואילך כל ימינו יהיו כולם אושר מזוקק והדרך לכך תהיה רצופה אבנים טובות.

אבל הנה מצאנו את ההתחלה.

את הצינור ששופע חיות ותענוג גם ביום שהוא לא הכי מוצלח בחיינו וגם לא פחות מכך.

איך עושים את זה?

את המחשבה בראש אנחנו צריכים לשנות, ולהרגיל את עצמנו לחשוב יותר טוב.

המחשבה שלנו תהיה. ש...

כיהודים מאמינים, אנחנו יודעים שלכל זמן בחיים ישנו משמעות משלו, תפקיד משלו.

מי ש'מחלק' את התפקידים ו'מזמין' לנו את הסיטואציות הפחות נעימות שבהם אנחנו נדרשים לפעול אחרת ממה שאנחנו מורגלים זה הקב"ה.

איננו מסתכלים על מקרים אלו כעל 'תאונות' או מציאויות שהיו יכולות להימנע. אלא כתוכנית מכוונת, שהחלק שלנו בכל זה הוא לפעול ולעשות מתוך ידיעה שה' רוצה מאיתנו את המעשה הנכון לעכשיו.

האם במצב הנוכחי יש לנו דרך להגיע לסיפוק והנאה?

או שההנאה שמורה רק לימים מלאי סיפוק ועשייה?

כאן אנחנו מגיעים אל הנקודה המרכזית.

להפוך לימון ללימוןדה? אפשרי!

הדרך להפיק אושר מהרגע ה'לא נכון'!

את הסיפוק, המגיע מעשייה נכונה ומימוש היכולות, אפשר להפיק גם בימים אלו שלא הכל, או יותר נכון הכל לא הולך.

בעת הזו, ישנם דרכי התמודדות ייחודיות למצבים האלה. אותם אנחנו מנסים ליישם.

לדוגמא, לקבל את המצב כמו שהוא ולהשלים עמו. או להתעלם במקרה הצורך, או פשוט לקום ולבצע את הדברים ה'לא נעימים' שהתגלגלו לפתחינו.

אנחנו מנסים לפעול בצורה הנכונה המתאימה לרגע זה.

המעשה הנכון ברגע הנכון - זה הסוד!

זה מביא אותנו לסיפוק אדיר.

כשהמומה תחלוף, ויזרח יום חדש, אנחנו ניפרד מתחושת ה'קדרות' שאפפה אותנו, ונישאר עם תחושת הסיפוק שעשינו מה שהיינו אמורים לעשות.

המעשה הנכון! הפעולה הנכונה!

אילו יביאו לנו לסיפוק עצום. סיפוק-אושר.

(כמובן, שלפעמים חלק מהבלבול הוא שאנחנו לא יודעים בדיוק מה לעשות, במה לבחור.

איך מכינים לימוןדה?

מיץ טעים, אפשר להפיק ממגוון פירות, מהדרים ועד פירות אקזוטיים [לפי התמונות]. אבל לימון הוא פרי חמוץ.

אז איך מוציאים מיץ טעים מלימון? לימוןדה!

פתגם השגור בפי העם 'להפוך לימון ללימוןדה'.

תסביר...

האם תמיד אפשר להיות מאושר? גם כשלא הכל הולך?

במאמר הקודם, נסינו להגדיר את אחד המכשילים הגדולים בדרך לאושר בסיסי ותמידי, שאמור ללוות אותנו כשאנחנו מלאי עשייה.

כמו כל כלל, ישנו גם 'יוצא מן הכלל'. מה הכוונה?

גם אם באופן כללי אנחנו מצליחים 'לעשות', ולהפיק הנאה ותענוג ממעשינו. מהעשייה הרוחנית והגשמית. ישנם עדיין 'ימי חושך'.

ישנם ימים של קשיים אכזבות, בעיות.

דווקא בימים אלו תחושת הסיפוק נעלמת מתחת לשטיח ותחושה של חוסר מימוש ממלאת את כל יישותנו.

כאן התחושה החמוצה של 'חוסר מימוש' חוזרת ובגדול. אנחנו לא מצליחים להתחבר לחלק החזק שלנו ולפעול משם.

יש לנו רק לימון...!

אנחנו מרגישים שהכל 'נעלם', אנחנו תקועים, וכל המילים שהשורש שלהם א. ש. ר. או ע. נ. ג. נראים לנו כלקוחים מעולמות של דמיון.

הוא גם רוצה את ההכנעה שלנו וקבלת המצב שהוא מזמין לנו. **הנה עכשיו אתה ממצה את הכשרון שלך ומשתמש בו גם במצבים עצמי של היכולות המיוחדות שלנו. אבל כשאנחנו תקועים, אנו יודעים**

יזרח יום חדש, אנחנו ניפרד מתחושת ה'קדרות' שאפפה אותנו, ונישאר עם תחושת הסיפוק שעשינו מה שהיינו אמורים לעשות.

מראש שמה שנכון לתמיד לא נכון לעכשיו. ופועלים מתוך רצון לעשות את הדבר הנכון והרלוונטי לעכשיו בלבד.

ככה מרגיש לימונדה.

מורכבים, ואתה עושה את הדבר הנכון!

סיכום

באופן כללי אנחנו מכוונים ל'מיצוי'

אם התחושה הזו תלווה אותנו, גם אם בשעת מעשה אי אפשר להגדיר את התחושה כ'עונג צרוף' או 'פסגת האושר', שכן איננו מתעלמים מהמציאות המורכבת. אבל עמוק בפנים, נמצאת התחושה הפנימית שאומרת לנו:

צידה

היעד שלנו בחיים זה תענוג, לתענוג יש צורות שונות, ואפשר להפיק אותו מכל מצב.

**פסגת האושר
הפקת התענוג והסיפוק
מהקשר עם ה'**

אנחנו מתנהלים עם תחושה תמידית של חסר, עוד לא הגענו לאן שאנחנו רוצים, המצב הנחשק אינו נמצא עדיין בהשג יד, ואנחנו רוצים רק ורק את החלום

'איך אני מגיע לתחנה הסופית' בדרך אל האושר

אחרי שני השלבים הראשונים, אנו מתקדמים לקראת השלב השלישי, הקריטי ביותר.

השלב הזה, הוא ה'תחנה הסופית' מבין כל התחנות בדרך המובילה אל האושר הבטוח.

קרי, איננו נשארים הרבה זמן בתחנות הקודמות, מכיון שאנו יודעים שהיעד הוא התחנה סופים. ולשם פנינו.

כשבררנו לעצמו איך לכוון את מעשינו כדי לייצר אושר, וכשחדדנו לעצמנו איך להישאר מאושר גם כשאנחנו לא מצליחים, נעלה 'קומה'! נגלה, שבמקום הרבה יותר פנימי, האושר שאנו רוצים להשיג נמצא בעצם הווייתנו.

להצליח בחיים! אבל בשביל מה? אולי אפשר בלי זה?

מתחילים.

נמקם את המצלמה במיקום אחר. ננסה לחוות את אותו הנושא של המאמר הקודם, אבל מזוית אחרת.

את צמד המילים 'להצליח בחיים', שמענו ונשמע הרבה פעמים.

מי שזווג אותם לא חשב עד כמה הזוג יהיה שמיש, ויקפל בתוכו המון מאווים ורצונות, קנאות וחלומות של אנשים.

כל פרסומת צבוענית מנסה למשוך אותנו עם השאלה המעוררת הזו 'רוצה להצליח בחיים?'

כח עצום טמון ברצון להצליח, אבל גם הרס יכול להיווצר משימוש לא נכון בו

ולכן אנחנו צריכים להפוך את ה'לכאורה'. ולהגיע למצב שבו ברור לנו שהצורך הזה הוא לכתחילה שבלכתחילה, ויותר מזה!

הרצון להתקדם, להשיג יותר, לא להסתפק בקיים, מניע את הבן אדם לעשות המון, לקום, למלא את סדר יומו ויותר, ההתנהלות התמידית של 'איך מתקדמים' הוא תוצר של הדחף 'להצליח בחיים'.

לכן, זהו דחף בריא ביותר.

וכאן, כמו תמיד מגיע האבלי...

אנו צריכים להיזהר מאוד שהגולם לא יקום על יוצרו.

ככל שאי שם בדעתנו ישנם תוכנות וחלומות, ורצונות ותשוקות, ובין לבין אנחנו חיים את ההווה! קרי,

ב'להצליח בחיים', כי אנחנו כבר נמצאים במצב של הצלחה מסחררת. חיים שכל יניקתם מעבודת ה'.

אנשים 'מחוברים' עובדי ה', אינם עסוקים ב'חיפוש תמיד' אחרי 'הצלחות', שישפיקו להם עוד 'טיפה' אושר, כיון שיש להם אותו ביד.

ה'סיפוק' הזה אינו משהו ערטילאי או רוחני שאפשר לזהותו רק בכלים רוחניים, מדובר בסיפוק 'הגשמי' שכולם מדברים עליו וחשים אותו.

עד כאן הרצוי. אבל מה עם המצוי?

להתקדם בחיים?! איך עושים את זה, ואיך לא?

לפעמים אנחנו לא בדיוק מתאימים בדיוק למה שתיארנו. אנחנו מוצאים את עצמינו רחוקים קצת משם. איננו עדיין במצב שאנחנו מרגישים שכל האור שלנו בחיים הוא רק ממעשינו הרוחניים.

ואז אנחנו רוצים 'להתקדם בחיים'.

אבל רגע. אנחנו בדור שאפשר לשאול הכל.

אולי גם את השאלה הזו אפשר לשאול:

זה בסדר להיות עסוק עם איך אני מצליח בחיים?

האם מותר לרצות להצליח בחיים?

מה הכוונה? למה?

אסור לרצות?! מה הבעיה?

אז קודם כל נסביר למה אנו חושבים שזה לא כל כך אידיאלי לרצות להצליח, לכאורה. אבל רק לכאורה.

הרי אין ספק שהערך העליון שלנו הוא ללמוד. לשבת בבית ה', לעבוד את ה'. עם כל מה שהמילים הנדרשות האלו מקפלות.

במצב האידיאלי, את התענוג וההנאה אנחנו אמורים להפיק מהמציאות של חיים רוחניים שאנחנו חיים. סביב התורה והמצוות, סביב עבודת ה'.

להיות כזה משהו מיוחד. מעבר לסטנדרט, מעבר לנורמה, יותר מכולם. לפחות בתחום אחד, בכבוד, בכסף, בהערכה, משהו כזה שאפשר להסתובב איתו להרגיש גג העולם.

ההנאות ה'קטנות' שהחיים מזמנים לנו, ביום יום! אנחנו 'ניזונים' ממה שיש לנו, ממה שבהישג יד.

אבל...

אם נוצר מצב שה'דחף' להצליח בחיים משתלט לנו על כל הראש, אנחנו מוצאים את עצמנו מתנהלים עם תחושה תמידית של חסר.

...המחשבות שמתרועעות במוחנו 'עוד לא הגענו לאן שאנחנו רוצים, המצב הנחשק אינו נמצא עדיין בהישג יד', ואנחנו רוצים רק ורק את החלום 'היינו כחולמים'.

מתגנבת לנו מחשבה, שאם אנחנו לא נשיג את מבוקשנו, אז הלך עלינו ולמה לנו חיים?

מפחיד.

לא אומרים את זה, רק חושבים כך במעמקי הלב. לא פחות מפחיד. המחשבה הנסתרת, היא זו שגורמת לנו נזק עצום. היא שוללת מאתנו את האפשרות להפיק הנאה ושמחת חיים מכל הטוב שסביבנו.

להיות כזה משהו מיוחד. מעבר לסטנדרט, מעבר לנורמה, יותר מכולם. לפחות בתחום אחד, בכבוד, בכסף, בהערכה, משהו כזה שאפשר להסתובב איתו להרגיש גג העולם. מאושר, אמרנו?

בעצם מה הבעיה בזה?

התוכנה הבסיסית שיש לנו, להתרחב, לכבוש, להשיג, להתקדם. חייבים להתקדם. הלא כן? האם זה לגיטימי? באמת, ה', שברא את כל העולם, טבע בנו רצון זה.

בן אנוש אינו יכול לשקוט על שמריו, תמיד הוא יחפש עוד ועוד. ואם כן, בוודאי שהקב"ה לא ברא טבע זה לסתם.

[לפני הצלילה, ברור שבשלב מסוים בחיים יש מקום לעבוד על נטייה זו, ולוותר עליה, ולדעת למלא את מקומה של תשוקה זו בעונג וחיבור אמיתי מלא להקב"ה, אנו מדברים כרגע על הרובד הפשוט והמוקדם יותר].

החיבור החי עם הקב"ה מהווה מקור תענוג והנאה בלתי נדלה ובלתי מוגבל.

בין אם...

אנחנו זוכים להקדיש כל עיתותינו לתורה, ואנחנו עושים זאת מתוך חיבור אמיתי ולא מתוך הרגל ונוהג;

בין אם...

אנחנו עוסקים לפרנסתנו, ואנחנו עושים זאת כיהודים מאמינים, ובטוחים שבמעשינו אנחנו מקיימים את רצון ה', ומנהלים את אורחות חיינו כפי שהתורה אומרת לנו, ומתנהלים ביושר ובנאמנות. מסוגלים לפרגן לאחר שמרוויח. את הזמנים שנותרו לנו אנחנו מקדישים לתורה וחסד, את ימי השבת והחג אנחנו מנצלים להתענג אל ה' ומזוי מצוותיו;

כך או כך, אנחנו חיים בבית ה', קמים איתו, עובדים איתו, לומדים איתו, והוא מנחה אותנו כל פרט ופרט מחיינו.

במצב המתואר, אנחנו פחות עסוקים

'להצליח בחיים' זה טוב כשזה מדרבן, ומאפשר לגדול בצורה טובה ובריאה, תוך חווית חיים תמידית גם כשהיעד רחוק.

לא כשהחלום מוציא לנו את החשק, את המצב רוח מההווה.

אבל עוד לא גמרנו.

למה הוא עושה לנו את זה?

ביתר עומק.

ממה מגיע הרצון הזה, להיות גדול, מיוחד, להשיג משהו?

לתאר את הקשר, לחשוב אותו, להכניס אותו אל ההווי של החיים.

גם, להתפלל אל ה' על עצם הקשר. 'אבי היקר, תן שהקשר בינינו יהיה מוחשי ומורגש לי'.

עם הזמן נגלה שזה פשוט עובד.

אנחנו חיים יותר ויותר חיים טובים ומאושרים במלא מובן המילה. הקשר התמידי עם ה' מחייה אותנו ומביא לנו סיפוק ואושר כפי ששום דבר אחר לא יכול להביא.

האם מותר לרצות להצליח בחיים? לא מותר, רק חייבים!

הנשמה נשלחה לעולם בדיוק בשביל זה. כדי לחיות חיים מחוברים למקום שממנו היא באה.

לכן היא צמאה ודוחפת אותנו לחיבור.

וכאן אנחנו מבינים את הנקודה.

המטרה שאותה אנחנו מתכווננים אליה, היעד' הגדול, החלום הנועז, גם אם נגשים אותו לא יהיה לנו טוב, עד שנמלא את הצורך שדוחף אותנו להצלחה זו.

ואז... נפנה אל ה' ונהיה מחוברים אליו.

בעצם, זה מה שאנחנו יכולים לעשות

זה מה שאנחנו יכולים לעשות גם עכשיו, להיות מחוברים בקשר תמידי, ולמלא את התחושה שבה חסרה לנו 'חיבור ומשמעות'

כאן אנחנו מגיעים לפתרון השאלה בתחילת המאמר. בה נסינו לברר את 'מידת הלגיטימיות' של הצורך הבסיסי לרצות להצליח.

לשם מה טמן בנו הקב"ה את הרצון הבלתי נגמר הזה להתקדם ולהצליח, מה זה עושה לנו?

פשוט מאוד.

אין דבר טוב יותר מהדחף הזה שאנחנו יכולים לקבל ממנו.

הקב"ה כל כך אוהב אותנו, ולכן הכניס לנו תשוקה אדירה שלא תיתן לנו מנוח עד שנספק אותה עם הדבר האמיתי - קרי החיבור אליו.

באהבתו, היא לא תיתן לנו מנוח ולא תסתפק בשום תחליף. רק אותו לברו 'לך ק-לי תשוקתי'.

האושר שמור למי שנמצא בדרך לשם.

גם עכשיו, להיות מחוברים בקשר תמידי, ולמלא את התחושה שבה חסרה לנו 'חיבור ומשמעות'.

גם אם זה נראה גדול עלינו, לחיות חיים מחוברים עם ה'. ואנחנו לא רגילים לזה, נראה קשה! נפנים שזה המסלול.

הקשר בין הקב"ה אלינו קיים וחי, גם ללא שנרגיש אותו.

קשר בלתי תלוי של אב ובן.

אנחנו צריכים רק לחוות אותו במלא עוצמתו. ולטפח אותו בצורה שהקשר יהיה חלק מחיינו, ילווה אותנו.

ואיך נגיע לזה?

חשיבה תמידית ותפילה - המתכוון להצלחה

דבר ראשון. חשיבה.

באמת, הרצון הזה של להצליח ניטע בנו למטרה הרבה יותר חשובה, ליעד הרבה יותר גבוה, ואמיתי!

אנחנו רוצים 'חיבור'. משמעות גדולה לחיים שלנו, הנפש שלנו, ובצדק, איננה מוכנה לחוות את החיים כמוטנטים, כחורים, חסרי סיפוק ומעש.

איננו רוצים חיים של אוכל - עבודה - שינה וחוזר חלילה, זה מנוגד לעצם הווייתנו.

זה לא אנחנו, כיהודים.

התשוקה ל'יותר' ל'הצלחה' - כמנוע אדיר לחיבור לקב"ה

הנשמה רוצה משמעות. חיבור. לעשות משהו גדול, להתחבר למשהו גדול יותר.

הקריירה הכי טובה, המקום הכי רצוי והכי נחשק להגיע בחיים, זה לחיות עם השם!